

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXVI. Quomodo Saraceni Maviâ feminâ tunc apud eos regnante, ad fidem
Christi conversi sint, & Mosen quendam, pium ac fidelem Monachum,
Episcopum acceperint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

VALENS.

καὶ ἐν Γορτυῷ, ὁ δέ σφι αὐτοῖς θρησκείας εἰναι τὸν αὐλιόν.
χεία τοῦ πολεμού, τέλειτε βίον ἔχοντα, καὶ
τὴν ζωτικίαν, ωάλεινθε τὸ περιπλού, καὶ θα-
λαττικανθέ νέας τὸ πεζώτον καὶ καβίσας εἰς τὸν
τόπον αὐτούς θωράξθε.

Κεφ. λσ'.

τοὺς Σαρακηνοὺς ποικιλά τὴν πίστειν Χειρῶν προσέβιον, μακρίας
γυναικὸς αὐτῶν σφρύζεις. Μολιττινὰ θεοῖς εἴναι πίστος
μονοχρήστα λαζαρίτες εἰποτον.

AΝαχωρίσαντες δὲ τῆς αὐλοχείας τὸ
βασιλέως, Σαρακηνοὶ οἱ πορώλιοι
πονδοί, τότε ρωμαῖοιν ἀπέσπασαν, σεργί-
γέρμοροι τὸν μανίας γυναικός, τὸν αὐλόρος
αὐτῆς τελθύσανθε, ταύτα εἰντά τὸν τὴν
αὐαλλαῖον, τὸν τὴν Σαρακηνῶν καὶ τὸν αὐτὸν
ἐπορθείτο χρόνον, αλλά περ φερόντων, τὰ
Σαρακηνῶν κατέσπειρε διὰ αὐτῶν τοιάντων.
Μωσῆς περ ὄνομα, Σαρακηνὸς τὸ γένος, εἰναι
τῇ ἑρμέω τὸν μοναχικὸν μετεχόμενος βίον,
εἰν ἐναλαβεῖα καὶ πίσιν εἰς τερασσίους αἰειόν-
τον τὸν τὴν Σαρακηνῶν βασιλεός
μανία, Πόνικοπον Βούκειν ἔθνες ἡτελαβεῖν,
Πήσιωθήκαις τὸν κατελόσαι τὸν πολέμον
ταῦτα αἰκόσαντες οἱ ρωμαῖοιν σραπηγοί, αἴγα-
πηδοὶ ἡγήσαντο ἐπὶ τοιάντας συνθηκαὶ εἰ-
ρίσιων ποιήσασθε, εὐθὺς τε οἰς εἶχον ἐπέταπον
τέτο γρίθεδε καὶ συλληφθεὶς ὁ Μωσῆς, εἰν τῇ ἑρ-
μέηντε εἰς τὴν αἰλεξανδρεῖαν, εἰντὴ τὴν ιερω-
σιαν διεξάρθρον ἐπειδὴ τοῦ πορθείται
τότε τὴν ἐκκλησιῶν λάκκιον ἡχθε, τὴν χρεστο-
νιαν ἀπέφυγε, τοιαῦτα εἰπων τοῦ πορθείται
ἔρθιμὸν ἐμαυλὸν ἡγεμαιτῆς ιερωσιῶντος αἰνά-
ξιον εἰληντελεῖτετο τοῖς δημοσίοις πορθεί-
μασι, εἰν Πόνικόδο μοι χειρεψαλέκιος πεπλή-
ροφράδιος αἰματωνός δεξιός δέ τοι πολεμί-
νος μηδενὶ ψεύσθε, αλλὰ ποτέ τερεγνυ μαν-
τικὴ παράστασις τὴν θρησκείας τοῦ δόγματος, ὁ
Μωσῆς αλλὰ δογμάτων λόγος. Ἐφο, εἰν
ζητηταὶ δὲ αἰτοῦσιν συαῖντες τὴν αἰδελ-
φῶν γνώμην, οὐκέτε γχστον οἰς χεισιανὰ
ἔχεις δογμάτος ὁ γράμματας τοῦ πλήνος, εἰ
λαθορεῖ, εἰ μάχεται. δέλον γράμματας δεῖ
μάχεσθαι σὲ εἰ τὰ ἑργα βοῶν διὰ τὴν πο-
λεύσιν εἰς Κέροπιαν, καὶ ἐπείσιος πολεμη-
τέοντας, καὶ πυρὶ πορθεῖσθενταν. μείζονα
δὲ ἔχει τὴν διπόδειξιν τὰ τοῖς ὄφθαλμοῖς

Α πορθούσης Ευζοίου Ατιανᾶς παρτις apud Anti-
ochiam Episcopus, extremum diem
obiit, Consulatu Valentis Augusti quinto, & Valentiniani Junioris primo; ejus-
que locum substitutus est Dorothaeus.

C A P. XXXVI.

Quonodo Saraceni Mavia fæminâ tunc apud
corregnante, ad fidem Christi conversi sunt, &
Mosen quandam, pium ac fidelem mona-
chum, Episcopum acceperint.

POst Imperatoris discessum ex urbe
Antiochia, Saraceni qui prius fede-
rati erant, à Romanis defecere, Mavia
reginâ post viri sui obitum eos ducentane.
Cuncta igitur versus Orientem loca à
Saracenis eo tempore vastabantur. Ve-
rum divina providentia eorum impe-
tum comprescit hoc modo: Moles qui-
dam genere Saracenus, monasticam in
solitudine vitam degens, tum ob pietatē
ac fidem, tum ob miracula celeber-
rimus apud omnes erat. Hunc Mavia
Saracenorum regina Genti sua Episco-
puni dari à Romanis postulavit, ea con-
ditione, ut bellum cum ipsis dissolvetur.
Quibus auditis, Romanorum Duces
præclare tecum agi existimantes, si pax
hujusmodi conditionibus firmaretur,
statim nullâ morâ interpositâ, id quod
petebatur, fieri iusserunt. Moles itaque
comprehensus, ex solitudine in urbem
Alexandriam perducitur, honorem sa-
cerdotii illic suscepturus. Exhibitus au-
tem Lucio qui tum Ecclesiastis obtinebat,
ordinationem detrectans, ita Lucium
allocutus est. Evidem sacerdotio in-
dignum me esse profiteor. Verum si
Reipublicæ necessitas hoc postulat,
nunquam Lucius mili manum im-
ponet. Ejus enim dextra sanguine adhuc
stilat. Cumque Lucius diceret absti-
nendum esse à conviciis; decere po-
tius ut ex ipso disceret religionis dog-
mata: tum Moses, at non jam, inquit,
ratio exiguit dogmatum. Nam facinora
quaæ adversus fratres perpetraisti, fa-
ris ostendunt quām Christiana habeas
dogmata. Christianus enim non per-
cutit, non conviciatur, non pugnat:
quippe servum Dei pugnare non decet.
At tua facta, tanquam voce emissâ
clamat per eos qui in exilium missi,
qui bestiis traditi, qui incendio con-
sumpti sunt. Ea porro quaæ oculis

Ii iij

Socratis Historiæ

254

conspiciuntur, longe plus valent ad convincendum, quam ea quæ auditione accipiuntur. Hæc & hujusmodi cum dixisset Moles, necessarii eum ad montem perducunt, ut ab iis qui illic exulabant, ordinaretur Episcopus. Ad hunc igitur modum Moles tunc consecrato, bellum Saracenorum scepsum est. Ac deinceps Mavia pacem cum Romanis servavit, adeo ut filiam suam Victori Magistro militum desponderet. Atque hæc de Saracenis sint dicta.

CAPUT XXXVII.

Quomodo post Imp. discessum, Orthodoxi in Oriente, & maxime apud Alexandria, resumptis animis Lucium ejecerunt, & Petro qui Damasi Romani Pontificis literis munitus redierat, Ecclesiæ redidierunt.

Per idem tempus cum Antiochia Valens Imp. dilectissim, quotquot ubique persecutionem passi erant, magnopere animis confirmati sunt, ac præcipue Alexandrinæ. Quippe tunc recens ab urbe Rôma reverlus erat Petrus cum litteris Damasi Episcopi Romani, quibus ille & consubstantialis fidem, & Petri ordinationem confirmabat. Itaque populus resumpta fiducia, Lucium quidem exturbat, Petrum vero in ejus locum substituit. Et Lucius quidem statim consenso navigio Constantinopolim perrexit. Petrus vero cum exiguo tempore superstes fuisset, ex hac vita migravit, Timotheum fratrem sedis lux successorem relinquens.

CAPUT XXXVIII.

Quomodo Imperator Constantinopolim reversus, cum à populo propter Gotthos convictis oppeteretur, contra Barbaros prefectus est: & cum illis congressus juxta Hadrianopolim Macedoniae urbem, interfectus est: cum vixisset annis L. imperasset autem annis XVI.

Orro Imperator Valens ingressus Constantinopolim die tertio Kalendas Ianuas, Consulatu ipsius sexto, & Valentianino Junioris secundo, populum ingenti affectum incertitia offendit. Nam Barbari qui jam Thraciæ depopulati fuerant, ipsa quoque Constantinopoleos suburbana vastabant, cum nullæ tunc adessent copiae ad resistendum ipsis idoneæ. Verum ubi Barbari ad ipsa urbis

VALENS.

όρώμενα, ἢ ταῖς ἀκοσίαις λαμβανόμενα ταῖς τὰ τοιαῦτα λέγονται τὸ Μωσῆν, ὅπερ γονοὶ Θηλύδεις τερεῖς τὸ δέργε, ὅπως αὐτὴν χειρολογίαν αφέται τῷ εἰς ἔξοειαν τυγχαντὸν δέξῃ). Στῶς εν τότε τὸ Μωσεῖον κειθερέντι, ὁ Καρακλεων ἐσβέατη πολεμούειχε τε τὸ λοιπὸν μανια τερεῖς ρωμαῖς: εἴλιον, ὡς καὶ θυγατέρα αὐτῆς τῷ σερπιδῇ καλεγούσας Βίβλοις ταῦτα φέρει τοιαύτων.

Κεφ. ΑΖ.

Ως στρατιωτικῶν νάλευτο, ἀνδριστιχταῖ, εἰς τὸν τοῦ θεραποντοῦ δρόσοδον, καὶ μαλισταὶ σὲ σληζανικοὺς εὐελαύνοντες, αδεῖστοι πέτρες ταῖς εκπλασιαῖς φέρουσι, γεράμματα μαρμάτης τῷ βαρύνεις θησαυρούμενοι.

Kαὶ ἐτὸν καιρῷ τῶν τε βασιλέων εὐάλευτον εἰς τῆς αὐλοχείας αναχωρήσαντο, ανερράγησετο οἱ παντοχεῖ εἰς αὐλεῖς, καὶ μαλισταὶ οἱ καὶ τὴν αἰλεξανδριανήν πέτρας τε ἐπανελθόντο. Δοῦλοι τῆς ρώμης γραμμάτων δαμάστης τε ρώμης ἀποπέτεται κατάσιστον αὐαθαρρόσας τὸν μὲν λέγοντον Ἱζελαύντον αὐλεσαγόντον πέτρους ἀλλὰ λέγοντον μὲν ὡς εἰχεῖ τὴν καντανίνην πόλιν ἐπλεεντούστης τοῦ Επιβατοῦς χρόνον τελθεῖσα, διάδοχοι κατὰ Τιμοθεον αἰδεῖσθαι. Φονέαντες.

Κεφ. ΑΠ.

Ως ὁ βασιλεὺς ὑποστρέψας εἰς τὴν καντανίνην πόλιν, ὃς διηγεῖται τὸν γένος τοῦ γένος τοῦ Γρεβενῶν, ἵζεται τὸν πόλιν τοῦ Βαρβαρῶν. Εἰ συμβαλλούσι τοῖς διηγεῖταις, ὅπως αὐτῶν ἀναρίται, ζήσας μέτρητος κατα, βασιλίσσος δὲ στηθεὶς πρὸς τοῖς διηγεῖταις.

Oδε βασιλεὺς εὐάλης φέται τὴν τελείαν τοῦ βαρβαροῦ γαλειτηναν τὸν νέον τὸ δέσμευτον εἰλθώνεις τὴν καντανίνην πόλιν, εὐεσπαστούμενον εἰς αὐλομία καθεστῶτα τολμῶν τοῦ βαρβαροῦ καταδραμάνεις τὴν θράκην, καὶ τὰ σεργάσια ἐπόσθεν τῆς καντανίνης πόλεως, μπορειας εἰς τοὺς αξιομάχους καθαίδιναμενος ἐπειδὲ καὶ τοιστερούς.